

HOTĂRÂREA Nr.39 **din 6 noiembrie 2000**

privind contestarea înregistrării candidaturii domnului Ion Iliescu pentru funcția de Președinte al României

Publicată în Monitorul Oficial nr.605 din 24.11.2000

Lucian Mihai	- președinte
Costică Bulai	- judecător
Constantin Doldur	- judecător
Kozsokár Gábor	- judecător
Ioan Muraru	- judecător
Nicolae Popa	- judecător
Lucian Stângu	- judecător
Florin Bucur Vasilescu	- judecător
Romul Petru Vonica	- judecător
Mariana Trofimescu	- procuror
Mihai Paul Cotta	- magistrat-asistent

La data de 3 noiembrie 2000 Biroul Electoral Central a înaintat Curții Constituționale, în vederea soluționării, contestația înregistrată la nr.349 din 3 noiembrie 2000, formulată de domnul Toma-Daniel Stoica din București.

Contestația privește înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru funcția de Președinte al României la alegerile din 26 noiembrie 2000 și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.377D/2000.

Potrivit dispozițiilor art.20 alin.4 teza întâi din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, astfel cum a fost modificat prin Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr.19 din 17 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.509 din 17 octombrie 2000, contestațiile se soluționează fără citarea părților, cu participarea numai a judecătorilor Curții, pe baza sesizării și a celorlalte documente aflate la dosar.

În motivarea contestației formulate de domnul Toma-Daniel Stoica se susțin următoarele:

1. Domnul Ion Iliescu a fost ales Președinte al României în urma alegerilor din mai 1990 și, respectiv, din 1992. Potrivit art.10 din Legea nr.69/1992 pentru alegerea Președintelui României, nu mai poate candida la funcția respectivă. Aplicarea prevederilor art.10 nu constituie o aplicare retroactivă a Legii nr.69/1992, ci exprimă o condiție în concordanță cu dispozițiile constituționale.

2. Candidatura domnului Ion Iliescu nu este susținută de semnăturile a 300.000 de cetățeni, așa cum prevede Ordonanța de urgență a Guvernului nr.129/2000, deoarece listele conțin semnături false, precum și semnături ale unor persoane care nu au drept de vot.

3. Domnul Ion Iliescu a îndeplinit două mandate constituționale de Președinte al României și, potrivit Constituției, nu mai are dreptul la un nou mandat. Al doilea mandat a durat din anul 1992 și până în anul 1996, iar primul, din 8 decembrie 1991, data intrării în vigoare a Constituției, până în anul 1992. Pentru a demonstra această susținere autorul contestației pornește de la presupunerea, falsă în opinia sa, că instituția Președintelui României a căpătat legitimitate constituțională abia în urma alegerilor din septembrie 1992. Aceasta înseamnă că la data intrării în vigoare a Constituției funcția de Președinte al României era vacantă. Soluția care s-ar fi impus în această situație ar fi fost cea a Președintelui interimar al României, urmând ca Președintele Senatului "tranzitoriu" să devină Președintele interimar al României. Dar art.151 alin.(1) din Constituție obligă instituția Președintelui României, creată anterior datei de 8 decembrie 1991, să rămână în funcție. Această instituție dobândește însă legitimitate constituțională abia în urma alegerilor din septembrie 1992 și, în acest caz, "ea nu poate uzurpa locul unei instituții cu o astfel de legitimitate, anume Președintele interimar al României". Cum art.151 alin.(1) din Constituție obligă instituția Președintelui României, anterioară datei de 8 decembrie 1991, să fie menținută, acest lucru nu este posibil decât dacă îi este recunoscută legitimitatea

constituțională. Astfel se ajunge la concluzia că presupunerea inițială este falsă și, deci, instituția Președintelui României, creată anterior datei de 8 decembrie 1991 și a cărei funcție a fost prorogată prin efectul art.151 alin.(1) din Constituție, a dobândit legitimitate constituțională prin intrarea în vigoare a Constituției.

Reprezentantul Ministerului Public, punând concluzii în temeiul art.85 alin.(1) din Legea nr.68/1992 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului, coroborat cu art.28 alin.(1) din Legea nr.69/1992 pentru alegerea Președintelui României, apreciază ca fiind neîntemeiată contestația privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru funcția de Președinte al României, arătând, în esență, că noțiunea de mandat al Președintelui României este utilizată pentru prima dată în Legea nr.69/1992, adoptată în temeiul Constituției din anul 1991. Rezultă că singurul mandat de Președinte al României, în înțeles constituțional, este cel îndeplinit ca urmare a alegerilor din septembrie 1992. În consecință, se solicită respingerea contestației.

CURTEA,

analizând contestația în raport cu prevederile Constituției și ale Legii nr.69/1992 pentru alegerea Președintelui României, cu modificările ulterioare, văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, precum și documentele aflate la dosar, reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art.144 lit.d) din Constituție, ale art.26 din Legea nr.47/1992, republicată, ale art.2 alin.(2) și ale art.11 alin.(2) și (3) din Legea nr.69/1992, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze contestația privind înregistrarea candidaturii pentru funcția de Președinte al României.

Contestatorul susține că domnul Ion Iliescu nu mai poate candida la alegerile din 26 noiembrie 2000, deoarece a îndeplinit două mandate constituționale și, potrivit Constituției, precum și prevederilor art.10 din Legea nr.69/1992 pentru alegerea Președintelui României, nu mai are dreptul la un nou mandat. De asemenea, candidatura domnului Ion Iliescu nu este susținută de semnăturile a 300.000 de cetățeni.

1. Examinând aceste susțineri, Curtea reține că, în legătură cu primul motiv al contestației, și anume depunerea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru un nou mandat de Președinte al României, cu două opinii separate, ea s-a pronunțat prin Hotărârea nr.3 din 24 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.552 din 8 noiembrie 2000, în sensul că domnul Ion Iliescu a îndeplinit până în prezent un singur mandat de Președinte al României, și anume în perioada 1992—1996, corespunzător prevederilor art.81 alin.(4) și ale art.83 alin.(1) din Constituție.

Cele statuate de Curtea Constituțională prin Hotărârea nr.3 din 24 octombrie 2000 își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice modificarea jurisprudenței.

2. În motivarea contestației se invocă, de asemenea, nevalabilitatea semnăturilor susținătorilor candidaturii domnului Ion Iliescu, semnături care nu ar îndeplini condițiile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr.129/2000.

Conform dispozițiilor art.3 alin.(2) din Legea nr.69/1992 pentru alegerea Președintelui României (astfel cum acestea au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.129/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.311 din 5 iulie 2000), *“Candidaturile propuse de partide, formațiuni politice sau alianțe politice, precum și candidaturile independente pot fi depuse numai dacă sunt susținute de cel puțin 300.000 alegători. Un alegător poate susține un singur candidat”*. De asemenea, potrivit prevederilor art.9 alin.(1) și alin.(2) lit.c) din aceeași lege (modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.129/2000), *“(1) Propunerile de candidați pentru alegerea Președintelui României se depun la Biroul Electoral Central, cel mai târziu cu 30 de zile înainte de data alegerilor.*

(2) Propunerile se fac în scris și vor fi primite numai dacă: [...]

c) sunt însoțite de declarația de acceptare a candidatului, scrisă, semnată și datată de candidat, precum și de lista sau listele susținătorilor, al căror număr nu poate fi mai mic de 300.000 alegători”.

Examinând contestația, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată, deoarece din documentația aflată la dosarul cauzei rezultă că, o dată cu depunerea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru funcția de Președinte al României, s-au atașat și listele cuprinzând semnăturile a 1.170.381 de susținători, Biroul Electoral Central certificând îndeplinirea condițiilor prevăzute la art.9 din Legea nr.69/1992 pentru alegerea Președintelui

României. Astfel fiind, nu există vreun motiv care să infirme rezultatul verificărilor efectuate de Biroul Electoral Central privind autenticitatea semnăturilor. De altfel, răspunderea juridică pentru nerespectarea legii în legătură cu întocmirea listelor de susținători revine celor care au întocmit aceste liste, conform art.9 alin.(3) din Legea nr.69/1992, cu modificările ulterioare, text al cărui conținut este următorul: *“Lista susținătorilor este un act public, sub sancțiunea prevăzută de art.292 din Codul penal. Lista sau listele susținătorilor trebuie să cuprindă data alegerilor, prenumele și numele candidatului, precum și prenumele și numele, data nașterii, adresa, denumirea, seria și numărul actului de identitate și semnăturile alegătorilor care susțin candidatura. În listă se vor menționa, de asemenea, numele și prenumele persoanei care a întocmit-o. Persoana care a întocmit lista este obligată să depună o declarație pe propria răspundere prin care să ateste veridicitatea semnăturilor susținătorilor.”*

În consecință, contestația care face obiectul cauzei de față urmează să fie respinsă.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art.144 lit.d) din Constituție, al art.13 alin.(1) lit.B.a), al art.26 și 27 din Legea nr.47/1992, republicată, precum și al art.2 alin.(2) și al art.11 alin.(2) și (3) din Legea nr.69/1992, cu majoritate de voturi în privința motivelor întemeiate pe dispozițiile art.81 alin.(4) și ale art.83 alin.(1) din Constituție și cu unanimitate de voturi sub celelalte aspecte,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge contestația privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru funcția de Președinte al României, contestație formulată de domnul Toma-Daniel Stoica.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.